

7. szám.
Oct. 19-én 1861.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár : Egész évre jan.—dec. 6 frt 30 kr., 6 hóra jul.—dec. 1/2 év, 3 frt. 15 kr. és 1/3 évre sept.—dec. 2 frt. 10 kr. uj pénzben. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvárusnál. — **Kladó-hivatal** : Pest egyetem-utca 4-dik szám.

X. kötet.

Ezt a számot már csak feliben szerkesztette Tallérossy Zebulon.

A KANZELLÁR NÓTÁJA.

Ne szomorkodj, légy vig :
„Nem lesz ez mindég így!”

Édes uram, édes uram,
Édes jó kancellár uram!
Kegyelmed még mindig virraszt?
— Este van már a faluban!
Fáradt munkás lefeküdt már,
A miniszter bálba ment már,
Csak kegyelmed töri magát,
S az üres szobában fent jár.
Ne szomorkodj, légy vig :
Nem lesz ez mindég így!

Ha tudná feledni önkényt,
A mi elmúlt, mi megtörtént,
A mibe azt temethetné,
Ha találna olyan örvényt!
S ha meglelné azt a kutat,
Melybe a ki beletekint,
Eljövendő évet mutat,
Akár szépet, akár rutat.
Ne szomorkodj, légy vig :
Nem lesz ez mindég így!

Hegyeket kén emelgetni
Tenger-vizt kimeregetni,
Régen álló csillagokat
Az égről leszedegetni.
Üres zsúkból sokat adni,
Két mankóval elszaladni.
Tűzokádó hegynek száját
Tenyérrel letakargatni.
Ne szomorkodj, légy vig :
Nem lesz ez mindég így!

Fárad nappal, fárad éjjel,
Evez szemközt fuvó széllel,
A miket csak ő maga lát,
Egyedül küzd száz veszélylyel.
De nincs áldás a munkára :
Küzdelemnek nincsen ára :
Mikor végül összeroskad,
Azt se tudják, miért fáradt?
Ne szomorkodj, légy vig :
Nem lesz ez mindég így!

1859. évből s a jan.—apr. folyamból 1861. teljes számu példányokkal folyvást szolgálhatunk.

Felül huzzák, alul tépik,
Futó homok, mire épít,
Segítő kéz nem nyúl felé,
Legfenn kezdve le a népig.
A hiten és reménységen,
Tuladott már régesrégén,
A szeretet tartja még csak,
Másként elüzné a szégyen.
Ne szomorkodj, légy vig :
Nem lesz ez mindég így!

Nem jó mostan jónak lenni,
Mert a jót megszokták enni,
A legkisebb valami is
Több, mint a legnagyobb semmi.
Egyik rosz nap a mást tolja,
Változik a világ sorja.
Uram, uram, édes uram,
Nagy magában csak dudolja
Ne szomorkodj, légy vig :
Nem lesz ez mindég így!

K-s M-n.

TALLÉROSSY ZEBULON LEVELE MINDENVÁRÓ ADÁMHOZ.

Tekintedezs barátom uram.

Vivát! vivát! Victoria! Kilatasba helyzetetett, miszerint reménységünk van azt varhatni, hogy nemsokára illendő helyeken — einem on dit züfolge — az fog sugdostatni, hogy talántán netalan hajlandóság lehetne megadatni magyaroknak 47-et.

„1847“! vivát Soroksár!

Uram, barátom uram. Ölelje meg engem, csokoljon meg leveletem, 47. Tugya, mi az a 47? *Adomentesség*. Nem fizetünk töbi adót. Fizesse akarki, nem mi dolgunk, mint 47-ben. újra meg eczer kapunk *urbiri valtság*, elsöt mar elköltötünk. *Nem fizetünk még hidon sem, dézma meggyün etcaetera*.

Megpörlünk *aviticumokat*, rigi *jurispörök* fölevenednek, *restoration* kap szegin bocskoros uraság *diurnum* és *innya, quantum satis*.

Nem bantunk nimetet töbet, leszünk minden varmegyín *pecsovic*s és *Kubinszki*, veszekedünk itthon — szípen.

Ujsagi ro firkasz nem zseniroz, lesz ösi 1847-ki *előleges censura* megint.

S mikor az ember felmegy Bicsbe, itthon *dohanyzsacsot* kiüríti, mert a vamon *kezdenek* vizitalnyi.

Ajh! Ha mig ezen boldog idő visszakeringül!

Baratom uram. En szegin legin vagyok; de nem mondom, hogy én is nem küldök egy döböz tu-rot az én kedves baratomnak, Janosnak a Hir-nöknek.

Faxit Deus!

Tallerossy Zebulon.

U. i. Postscriptumképen utósólagosan van szerencsitlenségem kedves barátom uramnak megjegyezni, hogy reminsigeink nimi modositast megszzenvednek. tudniillik hogy, ujabb értesülis nyomdokán, kitudtam, miszerint, de meneküt adnak nekünk vissza robot es dizma; jobbagyszabadulas megtartatik 1848-bol. Adófizetés? ez megtartatik 1859-bül. Aviticum eltörlis, ez megmarad 1854-bül; sajtoszabadság ez megtartatik 1852-bül. (Örülnek neki ujsagi rok, mint a zerdeg.) Dohanytrafika megtartatik 1850-bül szípen. Adoexecutio megtartatik 1861-bül pompasan. Finanz és zsandar szinte megtartatik *anno dazumahlból* fölsigesen. Mi a kacsaringos minkü kerülhat vissza 1847-bül? Felelet: adminisztra-tor urak. — — Nem küldöm Hirnök Janos baratomnak turot.

Hijaba! Azt mondja az iras: „mindeneket megprobaljatok, a mi rosz, azt a magyaroknak meghagyjatok.“

Tallerossy Zebulon.

Dániel proféta beszéde az oroszlanok vermében.

Tisztelt oroszlan társulat!

Bátor vagyok egy órai kihallgatást kérni tőletek, az alatt majd beszélek én nektek olyan dolgokat, a miktől tudom, hogy elmegy az ét-

vágjatok, s azt mondjátok: „ez az ember nem megennivaló.“

Tehát csak egy rövid órácskát kérek.

Látjátok, hogy most mindnyájan egy verem-

be jutottunk, a hová beünöket Ahasverus miniszterei vettetének, hogy egymást megegyük. Mint-hogy azonban nekem nagy reménységem van e veremből promoteáltatni; én ígérem, hogy titeket meg nem eszlek. A háladatosság azt parancsolja, hogy ti is hasonló concessiókat tegyetek nekem.

Én ismerem a ti panaszaitokat, tudom, hogy az a keserűségtek, hogy e verembe vagytok zárva. Hanem ennek magatok vagytok az okai, miért születtetek oroszlánnak? lettetek volna ürgék; senki se zárt volna benneteket ily kaliczkába.

Aztán végtére is sokkal jobb ti nektek itt ebben a veremben, mint odakinn a pusztán. A pusztán meglő benneteket a vadász, hiába vagytok olyan vitézek, a mióta Napolkodonozor császár főfegyverése föltalálta a boutard-féle detonáns puskagolyókat: azóta sokkal biztosabb kut ának lenni, mint oroszlánnak.

Itt a veremben pedig senki sem bánt benneteket, mint csupán csak a strázsa, a ki egy kis alkotmányos tüzes vasrúddal sütögeti a bordáitokat.

Sőt még az az előnyötök is meg van, hogy a „kanczellumon“ keresztül a szabadba is kinézhetek.

A ti ügyetek nem volt igazságos, mert legyőztetek. Látjátok a Rókáké igazságos; ők, mikor a vadász messze van, rabolnak és fojtogatnak; mikor pedig a vadászok jönnek, akkor elbujnak odúikba, s kiadják magukat remetének. Ezek az igazi patrioták.

Milyen nagy alkalmatlanság volt rátok nézve az is, hogy a mig szabadok voltatok, magatoknak kellett az eledel után járnotok, most pedig készen hozzák számotokra a hulladékokat.

Igaz, hogy keveset kaptok; hanem látjátok, a böjt által nemesedik meg az oroszlán gyapja.

Nehogy azonban evésről beszélvén, lázadó étvágyat gerjeszsek sziveitekben, beszéljünk azon concessiókról, a miket bőségesen élveztek.

Nem látjátok-e, milyen nagy engedmény az a

tömlöczörtül, hogy saját nemzeti sörényeteket engedni viselni, sem azt nem kívánja, hogy vorschiftmaessig kiborotválkozzatok, sem pedig azt, hogy frakkot öltetek fel: a hogy ezt a majmognál láthattátok a menageriában.

Nem nagyszerű concessio-e az is, hogy ti nektek saját nyelveteken szabad ordítani, s nem kell idegen nyelvet tanulnotok, mint ezt tapasztalhattátok a papagályoknál a menageriában.

Nézzétek az ökröt, a tevét, mennyi terhet visz az! ti pedig csak ingyen nyaljátok a talpaitokat.

Az igaz, hogy most nagy megpróbáltatás vár reátok, mert mindaddig nem kaptok húst, a mig én közöttetek leszek; de hát olyan nagy baj-e az, mint a milyennek látszik? Óh nem. Ezt csak az elfogultak állíthatják.

Miből lesz a hús? Szénából. Nemde nem szénát eszik-e a tulok, a zsiraff, az antilope, az elefant? tehát a széna nem egyéb, mint inqualificalt állapotban levő beafesteak, Rehfillée és drágalátos galantine aux chasseurs!

Hogy az oroszlánok belső constitutiója nem veszi be a szénát? meg kell próbálni, hisz a kutya is megeszi a füvet, mikor a hasa fáj.

Látjátok, pedig mennyi széna van ide alánk alomnak terítve!

Dr. Liszt, a híres államgazdász, valamint Liebig tanár ur is, a híres vegyész, kiszámította, hogy a szénában épen száz procenttel több táperő van, mint a káposztában; már pedig miből áll az igazi káposzta; szalonnából, kolbászból és dagadóból. Ergo a széna mindennél jobb eledel.

Jertek atyámfiai, próbáljuk meg.

Én is számba veszek egy szálát, (hanem persze csak fogpiszkálás végett, mert én már eltakarítottam egy kis gabelfrüstüköt a Vadász-kürtben) ti azonban csak rágjátok.

Majd ha czimzetes profétából megyéssé alakulandok, imádkozni fogok a lelkeitekért, a testeitekben azonban nem táplálhatom.

Dixi!

Szerkesztői sub rosa. ¶

¶ Nagyon tisztelt B—nyi ur leveléből értesülünk, hogy az Üstökös egyik számában közlött adomának a vége nem igaz, miután ő nem adta ki magát Halász Boldizsárnak, melyet is az igazság kedviért ezen-

nel sietünk helyreigazítani, részünkről is aláírván a tisztelt urnak azon mondását: hogy „többféle utjai vannak a hazaszeretnek.“ Ugy van, miért ne szeretné valaki a hazáját — vasuton is?

A Rájxrát celebritásai.

1. mottó. Traurig ist die Mordgeschichte.
Egy ismeretlen.
2. mottó. Itt áll a gyilkos, itt a hős.
Vörösmarty. Az özvegy.
3. mottó. Nézz Árpádra magyar, ki hazát állíta nemednek!
Vörösmarty.

Nézz Rájxrátra magyar, ki hazát állítja nimetnek.
Nézz, s tiszteld képét *nem akart collega* uraknak!

Itt lásd *doctor Hájnt*, a hatalmast, csengetyübirót!
A ki cseh és lengyel hősöknek nagy beharangoz.

Ott bámuld *Giskrát*, a ki *verwirkolta* hazát.
S egy tollhuzással kitörülte a föld kerekéről.

Mühlfeld doctor előtt kalapod megemelni ne késsél.
Ő vala, a ki dicső fedezé fel az állami üdvöt:
Alkotmányos uton *steuereintreibolva* haladni.

Litvinovicz papirend, vezetője ruthéni seregek.
All itt, s háta mögött (nem látszik) a többiek állnak.

Az pedig a ki szelid szunditva, szemét lesütötte,
Jóakaró urad az; nem más, mint szende *Kuranda*.

Oh magyar, arcaikat rámába kitenni ne mülaszd.
Nem tudhadd, mire jó? — Mert bár azt mondja az
írás.

Nem jó angyalokat (— feketéket —) festeni falra.
Amde tanítja viszont, hogy néha megilleti őket.
Gyertyát hogyha nekik meggyújt gondúzte halandó.
Üstökösön példát, látván, végy róla magadnak,
A ki a sáfránynak szimatolván illatit immár.
Igy siet a Rájxrát kegyeit kaptálni magának.

Tallérossy Zebulon.

Jaj prinzipalis uram, zivatar jön.
Ne félj semmit, huzódjál ide, itt nem ér az eső.
Nem ám, de há: a ménkü?

Itt van ni!
48-at tettem
be extrátóra,
s megint nem
az én számom
jött ki.

= Egy chinai occidentálistának ítélete az európaiak fölött.

Szerintem nincs furcsább emberfaj az európaiaknál a világon, mert papjaikat megiszszák (Kapuciner vagy is: barna kávé), vizet esznek (fagyalt), levegővel (gáz) tüzelnek, a vizet (gőz) befogják, jeles költők s festészek, míg életben vannak, holtak, s ha meghalnak, halhatatlanokká lesznek; a ki sokat él, rövid ideig él nálok, és sokan, a kik a korral nem haladnak s vele visszaélnek, mégis megöregszenek.

= K. Gábor híres volt folytonos jó humoráról. Midőn rövid idő alatt négy gyermeke után feleségét is sirba vitte a halál, nehéz vigasztalással, de nyugodtan így szóla:

— Már látom, hogy az Isten engem nemcsak meglátogat, hanem nálam lakik.

= Mit fogsz vacsorálni édes fiam! — kell-e rosz-prádli!

— Nem kell biz én nekem ha rosz!

Spitzelhuber Venczli gasztronóm nyílt levele Budáról.

October 1861.

Nincs még éve annak, hogy valami falsche Ahnungtól ösztönözöttem, s a mint most tapasztalom elhamarkodva, méltó haragomat expectoráltam ugyanis a végett; mivel többen azon gemüthlich földieim közül, kik nemes emberszeretettől, az elhanyagolt magyar népet a civilizatio valódi éden földére bevezetni akarták, — nálam is megfordulva és mindamellett, hogy mint földiek csakhamar megösmékedtünk és én mint mindenkori akár alkotmányos akár nem alkotmányos igazi gutgesinnter (ibi ubi) egészen gewogenheitjukba és a gesetzeik ótalmába ajánlám magamat, ők mégis engem az én unbegränzte unbedingte hódolatom daczára is, a legfurcsább és legveszélyesb időben a helyett, hogy ótalmukba vettek volna, úgy a mint jöttek, váratlanul itt hagytak a faképnél. Igaz ugyan, hogy azon jó urak érkeztere szívem is megindult, mert rég igen rég a multak tengerébe elmerült idők tüntek fel ismét előttem; azon idők, a melyekben én is a Nepomukhidlon sétáltam, és az estéket a Liliom-útczában Hasenbinder Hotteljében töltöttem, a hová egyetlen jó barátomat a guitárt is mindig magammal vittem. Ott történt, hogy Lizikémmel megösmékedtem, ő ott igen híres szakácsné volt, s a mellett szeretett engem, de én is ötöt! mert olyan vacsorám volt mindig, majd-hogy povidli vagy talkellivé lettem, midőn csak egyszer Lizikém, nem tom miért, nem volt többé szakácsné; ekkor aztán nem kellett többé senki előtt titkolni hajlamunkat, és mégis, ah szerelem wie süß, und doch wie sauer! nem volt többé talkelli! — No de rég volt már ez, minek ismét fölemlíteni; elég az ahoz, Lizikémegyszer igen nagyon fellelkesült, csakhogy nem a szépért, jóért, hanem ellenem, átható éles hangon tak povedal hogy én semmire való vagyok, így tudtam meg, hogy Lizikém énekelni is tud, én pedig a guitárhoz értettem, vándorbotot fogtam és kettesckén sok viszontagságok után végre ide értünk; de itt csakhamar megúntam Lizikém productióit, mert mindig azt a fennemlített egy nótát énekelte, és a mi sok az sok, — csaplóros lettem a Ráczvárosban, Lizikém povidli helyett paprikás gulyást galuskával tanult főzni, az alföldi hajóslegények számára, kik Budára följöttek; — végre én is feljöttem a várba, mert Lizikém mindig görcsöket kapott, nem bírta már tovább türni azon zsiros durva hajóslegények jelenlétüket. — Persze ez is régen volt már, oly rég, hogy azon éveket számítva, én kétezer is eingeburgert jó módu hazafivá váltam, nem is volt ellenem soh' se panasz, se az alkotmányos se a nemalkotmányos időkben, mert hiába, a hol az ember a kenyérét eszi, ott az ő hazája, mindig ez volt az én elvem, és ezt követve nem is csalódtam. — Hanem ember ember marad, én nagyon megörültem, midőn azon jó urak oly váratlanul megleptek, kik ugyanazon nyelvet beszéltek, melyet én mint gyermek dadogtam, hogy ne örültem volna? itt-ott régi ismerősöket találtunk Ha-

senbinder idejéből, persze hogy régi időből, hm, most csak doctorokra ismertem szemüveggel, de ez még jobban tetszett nekem, és ők oly hamar einburgerolták magukat nálam, hogy a mint szokásban volt Hasenbindernél, nálam is egészen Stammgasztokká váltak oly annyira, hogy az étterem egyik gemüthlich szögletében, a honnét az egész publikumot lehet dominálni, számukra egy egész asztalt reserváltam, ott aztán csak csupán doctor utriusque juris üvegszemekkel foglalt helyet, és miután velem, valamint mindenkivel különös nyájas leereszkedéssel bántak, s Lizikémnek első emeletben levő vizitezimmerjében is látogást tetek, végre engem is társaságukba felvettek, és én is rendszeren annál az asztalnál szoktam volt enni és inni délben és este, és tudós viczces ötleteikkel ételemet füszerezni, hallgatva azon interessante Tagesneuigkeiten, interessante Rechtsfülle és Tagespolitik tárgyalásait s taglalásait. A mellett többször visszaemlékezünk arra az országra, mely az én és vendégeim első hazája volt, mert Lizikém még is szerette, — de csak bizalmas beszélgetés után, — ha a hajdani szép Lizette (szakácsnét persze nem említve) udvariasan felemlített, s ilyenkor aztán nem állhatta, ha már maga nem is főzött, legalább lejött a konyhába, s felügyelve gondoskodott arról, hogy legyen povidli, talkelli, Livanczen Opecancen, disznópecsenye lekvárral, és obligate quarlival. — És így egész csendességben abban a gemüthlich szögletben több évig jól mulatgatánk, egészen az olasz háboru bevégeztével bekövetkezett békeidőig. Ekkor nem tom miért, halkabb lett az asztal körül a vita, sokszor emlegették azt a „finanzen, finanzoperationen“ historiákat, s úgy hiszem, e tárgy fölött egyet értettek, mert nem szerettek vitázni, este mindig álmosok kezdtek lenni, igen kora távoztak. Ez így tartott egy ideig, míg mások is kezdtek a vitához azaz a „Tagespolitikához és financzokhoz“ szólani, és én azt hittem, hogy még csak most fognak majd az asztalom mellől replikálni; ebben ugyan legjobban csalókoztam, mert lassacska ismerőseim kevesbültek, míg végre egyedül ültem a szögletben, nem tudva mi történt, míg utóbb az ujságokból olvastam, hogy más fővárosból írják a replikákat. — No nézze meg az ember, el sem bucsúztak, holott annyiszor „Landsmann, lieber Freundnek“ neveztek, én ugy szerettem volna velök még politizálni. — Erre aztán ki ne haragudnék? Így történt, hogy én akkoriban épen nem kedvezőleg expectoráltam magamat, s annál inkább felbátorodtam méltó haragomban mert csak távolból replicáltak! Czimeremet megváltoztattam, lett belőle „a nagy magyarhoz“ Lizikém haragjában nagy nemzeti zászlót varrt össze és kitűzette az ajtó felett. Így aztán vártam a jövőt. — Jöttek más vendégek, jól ettek, jó borokat ittak, de csak úgy röptiben, sörre rá se néztek, országgyűlés volt, el is mult, én mindig csak egyedül ültem az üres szögletasztal mellett, láttam és szinte éreztem, hogy új vendégeimnek, nincs szándékukban magukat nálam einburgerolni, nem tudtam ezt a változást érteni, ezt az abnormis Zustandot felfogni. Ültem egészen maig; ma szintén közeledve az üresnek

vélt asztalhoz, ime, képzeljék meglepetésemet, ott ült egyik régi vendégeim közül! Közledektemre nyájasan felemelkedett, és mintha előre tudta volna, hozzá intézendő kérdésemet, kinyilatkoztatta, hogy azért nem bucsuztak tőlem, mert mint igazi jó barátok nem akartak oly rövid távozás miatt könyekre fakasztani: egy-szersmind felhatalmazott társai, a régi Stammgastok nevében, hogy mátol fogva e szögletasztalon levő be-
stekkeket für besetztnek declaráljam. Én tehát a fenn említett elhamarkodott expectoratiómat ezennel örömmel és ünnepélyesen dicsavoualom.

Parhuzam 1860. october 20-a és 1861. october 20-a között.

1860. Megérkezett az új *pátens*, keresik az újságokban.
1861. Csak már több *pátens* ne jönne, vagy ha jön, tartsák titokban.
1860. *Vándor madár* sereg készül, veszi butyrát a határa.
1861. *Disponibel géme*k kérdik: merre Magyarhon határa?
1860. Az *utolsó czilindernek* épen most megy le a napja.
1861. Az utczákon nézegetik: *kinek van pörge kalapja?*
1860. **1848-at** kitűzik a kalap mellé.
1861. **1847-et** kezdik kínálgatni: „kell-é?”
1860. Konferenciákon kerdek, kit választunk meg elnöknek?
1861. Ma meg kérdik: szétmenjünk-e, vagy megvárjuk, mig kilöknék?
1860. Országgyűlést *remélenek*, s várnak tőle minden szépet.
1861. Országgyűlést *félnek*, a mely veszélybe hoz testvérnépet.
1860. Minden ember azt hiszi, hogy már az egész nemzet *biztos*;
1861. Azon örül minden ember, hogy nem akad sehol *biztos*.
1860. Az *édes reménység* mellé jól esett a *savanyu must*.
1861. A must, ugy, a hogy, megjárna, de a képiünk savanyu most.
1860. Fehérvári bizottmányba ülhelyet kap *Garibandi*.
1861. Fehérvárnak bizottmányát kiteszi — egy másik *Bandi*.
1860. A censor kezd köszönetni az utczán a szerkesztőnek.
1861. Megint a szerkesztő köszön... Nehéz jele az időnek!

K—s M—n.

Az 1852-ki sajtópátens olvasásakor.

Hm. Hogyha összeszámolom, hány mindenféle esetre diktáltatik itten 1 hónap, 2 hónap, 6 hónap,

I. esztendő II—V. esztendő, s így végig gondolok elkövetett *büntetteim* lajstromán, úgy találom, hogy eddigelé 2672 esztendeig kellene élnem hogy mind azt leüljem. a mi ott rám olvastatik; ha pedig a pénzbeli büntetéseket számlálom; volna nálam a statusnak 3 millió 50 ezer forintja, a mi jó helyen fekszik; csak hagyja nálam: én el nem költöm.

K—s M—n.

= Miutan azon kenyirkeresetre adtam magamat, hogy ezentul kormány intizkedéseit megmagasztaljak, ki kell emelnem azt a czilszerű gondolatot, hogy ha azt az ember előre tudta volna, hogy így lesz: p, o. az olyan bölcs firfu a ki minden viszonyokhoz alkalmaznyi tuga magat, milyen jo lett volna: marciusban megvalasztatnyi magyar országgyűlési követnek: augustusban vige van, akor megvalasztatnyi horvátországi követnek, az octoberbe hazamegy, akor megvalasztatnyi erdilyországi követnek, és így sorba ülnyi három négy országot, s kihuznyi az esztendőt szip halgatással és diurnumokkal. Ha az ember az ilyent előre tudhatna.

Tallérossy Zebulon.

Tatár Péter

emlékkönyvébe, kinek a mostani laplefoglalási saisonban jött kedve felcsapni humorisztikus lapnak.

Jaj be jókor jut eszedbe,
Közénk állni, Péter!
Mikor nekünk is azt mondják,
Minden számnál: „später!”

Nagyon leszállt, szelet mutat,
Most a barométer:
A mi fördönk nem otkolon,
De kénkő s szalpéter!

= Tiszteletes uram, tiszteletes uram! az Isten szent szerelmére kérem! — szolítá meg a paraszt a sz—i papot. kézen vezetve be hozzá három esztendő kis fiacskáját. — Csak képzelje el kigyelmed, milyen csoda már ez, ez az ökölnyi gyermek itt la, *németül* beszél, hogy az Isten néki *bünül* ne vegye!

— Ugyan, már hogy beszélne még ez németül?

— Am poróbálja meg tiszteletes uram, meglátja.

A pap meg akarván győződni, s egy-szersmind az apát is megnyugtatóndó, pár pillanatra a konyhába lépett, egy „*vas nyárs*”-at hozván onnan be.

— Na kis fiam — szolt a tiszteletes a csodagyerekekhez, — hogy hívják ezt, a mi a kezemben van németül?

A gyermek minden tartózkodás nélkül bátran megfelelt:

— *Vas ndjisz!*

— Na lássa a tiszteletes ur, — szola közbe az ámuló apa — ugy-e német a kölyök?

Ama bizonyos két csizmadia különböző észleletel.

Ha ideiglenesen továbbra is helyén marad a képviseli a jóérzelmet a világról. Tallérossy Zebulon.

⊙ Ahá! Itt van: Kossuth megizente, hogy nem fog Magyarországra betörni. No iszen „nő most az órra“ annak a másik csizmadianak oda át! (Már most világos, hogy haza is fog menni bizonyosan Londonba, s a legiot nem tartja tovább Olaszországban.)

⊙ Lesz pénz! A bécsi pénzverő intézetben minden héten egy mázsa aranyból 240 ezer darab aranyat vernek. Itt áll a Hírnökben. (Die versthens!)

⊙ Lajos Fülöp király unokái elmentek az egyesült amerikai államokba, mint illik, a forradalmat legyőzni. (Nagyon jól tették, még ide találnának jönni die verfluchten Rebellen!)

⊙ Lengyelország ostromállapotot kapott. (Mi az?) Ez is egy neme a konstitutionak.

⊙ A nápolyi rebellesek ugyancsak ütik megint a királyiakat. (A semmirevalók!) No ezeket nem szabad szidni. Nápolyban a ribillio a „gute Sache“ ott a royalista a Schlechtgesinnt. (Ja so.)

⊙ A montenegrói rebelleseket már megtámadta Omér basa, s 15-öt levágott belőlök. (Szegény jó emberek!) No asszony, itt megint olyan rebellesek vagynak. a kiket sajnálunk nem szabad. Omér basa most a mi emberünk. (Óh, a jeles szent férfi!)

⊙ (Mik azok a montenegróiak?) Szerbek. (Hisz a szerbek a mi embereink.) Tanulja meg madame, hogy a szerbek csak Magyarországon szerbek, a hazájukban pedig törökök.

Kend is helyén marad, további intézkedésig a képviseli az alkotmányosságot. Tallérossy Zebulon.

— — Kossuth könyekre fakadt! s kimondá, hogy nem kíván hazájába háborut hozni. No iszen „nő most a szarva“ annak a másik suszternek oda át. (De már baj lesz belőle, mert már tagadni kezdik!)

— — Egy mázsa aranyból 250 ezer darab a Hírnök szerint. Jut minden latra 78 darab. (Arra mi felénk ilyen vékony korában az aranyat papirosnak hívják.)

— — Lajos Fülöp király unokái az amerikai köztársaság szolgálatába léptek a rabszolgatartók ellen harcolni. (De már megújul a világ, mikor királyi utódok republicánus szolgálatban a rabszolgaság ellen harcolnak.)

— — Lengyelország új constitucziót kapott. (Milyet?) Hasonlít egy kicsit a mienkhez.

— — No Nápolyban is legyűrték már valahára a forradalmat. Hála Istennek. (Már csak nem mondhatja senki, hogy nem vagyunk jóérzelmiiek, mikor a forradalom legyőztetésének így örvendezünk.)

— — A montenegrítákat megtámadta Omér basa. (Bárcsak a körmére vernének.) Valóban nem lehet eléggé helyeslenünk, hogy atyánkfiak külön Vojvodinát akarnak maguknak kiszakítani — Törökországból.

— — (Tehát azok is szerbek?) Még pedig igaziak és otthon levők. De hát mit használ nekik minden vitéségük? Nincs ott Gleichberechtigung der Nationalitäten; nincs ott a Rájxrat, nincs ott a magyar elem, a ki ellen pártjukat fogják.